

la rebotiga

Conte primer. Zubizarreta agafa la bimba i crida amb ràbia als seus companys exhaustes. (diuen que un bon oficial no crida als seus soldats endavant! sinó seguiu-me!, però ja se sap que cap analogia és perfecta.) Falten set minuts per al final del partit i el resultat és d'empat a un gol. El defensa recull la pilota i la puja fins al mig del camp des d'on deixa anar una esplèndida paràbola que arriba als peus de Salinas a la carrera, que ja ha deixat endarrere els dos últims defenses italians. El davanter entra a l'àrea trepitjant amb el peu esquerre. La pilota bota davant seu amb noblesa. Davant d'ell només hi ha el porter que, avançat fora de l'àrea petita, dubta i fa un pas endarrere. En Salinas trepitja ara amb el peu dret mentre la pilota inicia el descens cap al segon bot. El porter retrocedeix mig pas més i es deixa caure amb la meitat inferior del cos, mentre amb la meitat superior intenta volar. La bimba ja cau al mateix temps que l'atacant trepitja novament amb l'esquerra i que la seva dreta es prepara per tocar la pilota just abans del seu segon bot. El porter, vençut, continua intentant créixer per tapar forat desesperadament. L'estadi, a gairebé quaranta graus, es queda congelat. Una mil·lèsima de segon per decidir. Hi ha quatre possibilitats per superar el porter: per sobre (vaselina i gol), per la dreta (dríbblling... i gol), per l'esquerra (dríbblling... i gol) i per sota (picant cap a terra... i espifiada garantida). Tres forats salvadors sense bala i un altre tràgicament carregat. I en aquesta mil·lèsima de segon, mentre la bota d'en Salinas i la bimba es llenquen una cap a l'altra per abraçar-se en el desenllaç de la pel·lícula, la ruleta russa gira vertiginosament: per sobre, per sota, per l'esquerra, per la dreta, per la dreta, per sobre,.... Rrrrrrrr...

Espanya classificada per a les semifinals!

clic! La ruleta ha decidit: dríbblling per la dreta i gol. L'estadi brama. Els set minuts que resten són per marejar la glòria. És l'apoteosi. Classificats per a les semifinals! La selecció espanyola és un *Dream Team* (Equip de Somni), les figures del qual tenien ordres estrictes de dissimular avorrint fins a l'últim minut. En Clemente, calculadament confús i xarlatà, ha dissenyat un equip d'onze jugadors disfressats de defenses que s'ha convertit, sense que ningú se n'adonés, en el màxim realitzador del campionat. Cada partit una estratègia diferent. El plantejament de cada partit ens l'imaginàvem arbitrari i capritxós. Semblava un equip sense estil ni personalitat, oi? Doncs no, res d'això. Molt pocs s'han adonat que cada adversari era analitzat en profunditat per tal de preparar-li, específicament per a ell, la millor estratègia possible. Clemente? Un geni. No ens merexíem aquelles contínues frustracions mundialistes. Gràcies, geni.

Conte segon. Zubizarreta agafa la bimba i crida amb ràbia als seus companys exhaustes. Falten set minuts per al final del partit i el resultat és d'empat a un gol. El defensa recull la pilota, però on és en Guardiola? En Guardiola no hi és, i per tant el defensa deixa anar una esplèndida paràbola que arriba als peus de Salinas a la carrera, que ja ha deixat endarrere els dos últims defenses italians. El davanter entra a l'àrea trepitjant amb el peu esquerre. La pilota bota davant seu amb noblesa. Davant d'ell només hi ha el porter que, avançat fora de l'àrea petita, dubta i fa un pas endarrere. En Salinas trepitja ara amb el peu dret mentre la pilota inicia el descens cap al segon bot. El porter retrocedeix mig pas més i es deixa caure amb la meitat inferior del cos, mentre amb la meitat superior intenta volar. La bimba ja cau al mateix temps que l'atacant trepitja novament amb l'esquerra i que la seva dreta es prepara per tocar la pilota

just abans del segon bot. El porter, vençut, continua intentant créixer per tapar forat desesperadament. L'estadi, a gairebé quaranta graus, es queda congelat. Hi ha quatre possibilitats per superar el porter: per sobre (vaselina i gol), per la dreta (dríbblling... i gol), per l'esquerra (dríbblling... i gol) i per sota (picant cap a terra... i espifiada garantida). Tres forats salvadors sense bala i un altre tràgicament carregat. I en aquesta mil·lèsima de segon, mentre la bota d'en Salinas i la bimba es llenquen una cap a l'altra per abraçar-se en el desenllaç de la pel·lícula, la ruleta russa gira vertiginosament: per sobre, per sota, per l'esquerra, per la dreta, per la dreta, per sobre, Rrrrrrrr... clic! La ruleta ha decidit. No és possible! per sota i espifiada. L'estadi murmura. Els set minuts que falten són per a la desesperació. És la fi. Tornem cap a casa! La selecció espanyola és un *Bad-Dream Team* (Equip d'Insomni) les figures del qual no han jugat en les seves posicions ni tenien ordres precisos de com i on fer-ho. En Clemente, xarlatà ben conegut, ha dissenyat un confús equip amb onze defenses disfressats d'atacants que han passejat la seva clàssica fúria amb honor, com sempre. Cada partit una estratègia diferent. Ni estil ni personalitat. Pura arbitrariedad i pur capritx. Clemente? Un tossut del no res, incapaç d'acabar amb les atàviques frustracions mundialistes d'Espanya. No ens ho mereixem.

Reflexió final: Arribarà un dia que, quan es jugui a escacs, guanyarà sempre qui tingui les blanques. En el joc d'escacs no hi ha lloc per a l'atzar. En el fons, és un joc simple. Totes les partides jugables estan, de fet, escrites en algun lloc. En futbol, mai arribarà aquest dia perquè el futbol és, en el fons, un joc complex. És per això, i per si de cas, que els escacs amb dau ja fa temps que han estat inventats.

Jorge Wagensberg